

په اروپا کی دمیشته افغانانو د تولنو فدراسیون
فدراسیون سازمانهای پناهندگان افغان در اروپا

Federation of Afghan Refugee Organizations in Europe

قرار داد پذیرفتن نامحدود پناهجویان،

تخلف از کنوانسیون ژنیو است

۴ فبروری ۲۰۱۶ (۱)

بالاخره اجلاس بروکسل در مورد افغانستان، که از چند هفته بدین سو ورد زبان دولت و رسانه های افغانستان بود، آغاز یافت. بی دلیل هم نیست که این سلسله کنفرانس ها برای دولت و رسانه های افغانستان این قدر مهم اند. کشوری که حتی سوزن و گیتس عسکر را از خارج وارد می کند و جنگ خانمانسوز سه و نیم دهه اخیر تار و پودش را سوختانده است، چشم به راه کمک های خارجی می باشد تا معاش عسکر و مأمور خود را بدهد. در سال های نخست بعد از سقوط طالبان این حالت توجیه پذیر بود. اما در دوران کرزی هیچ کار معنی دار برای ساختار زیربنای اقتصادی افغانستان صورت نگرفت. حکومت خود را مجری پروژه خارجی ها فکر می کرد و گوش به آواز امر دونه ها بود.

دونه ها هم به دنبال منافع ستراتیژیک خود به افغانستان آمده است و به مقتضای این منافع علاقمند به اعمار زیر بنای اقتصادی نیستند. چه اقتصادی که زیر بنای درست داشته باشد، به مسیر خود کفائی حرکت می کند و کشوری که از لحاظ اقتصادی مستقل باشد، نیازی به دالر و تفنگ بیگانه نمی داشته باشد. وابستگی همه جانبه کنونی افغانستان به دول غربی، درین اواخر حکام داخلی ما را مجبور به پذیرش معامله ننگین بالای پناهجویان رد شده افغان کرد. امضای این قرارداد به تاریخ ۳ اکتوبر رسماً اعلان شد. قرارداد پذیرش تعداد نا محدود پناهجویان افغان که در گروپ های ۵۰ نفری با طیاره های چارتر و سند لسی پسی اتحادیه اروپا در یک دوره شش ماهه وارد میدان هوایی کابل

(۱) FAROE, P.O. Box ۷۰۷, ۲۳۰۰ AS Leiden, The Netherlands, www.afghandiaspora.org

می شوند، تضمین می کنند. دولت افغانستان قبول نموده که از طریق تأسیس یک شعبه جداگانه در میدان هوایی کابل این اخراجی ها را می پذیرد و گویا برای اسکان دوباره شان کار می کند.

اکلیل حکیمی وزیر مالیه قبلاً در ولسی جرگه گفته بود که اگر مهاجرین را نپذیریم، دونه ها همین پول را به ما نمی دهند و بالای مهاجرین ما در کشور خود مصرف می کنند. این سخنان را حکیمی به نقل قول از مقامات کشور های دونه گرفت. یک مقام دیگر افغان در مصاحبه با سازمان عفو بین المللی امضای این قرارداد را نوشیدن جام زهر برای منافع کشور توزیع کرده است. البته موقف دولت افغانستان توجیه پذیر نیست اما مجبوریت های اقتصادی حکومت قابل درک می باشد. آنچه نه توجیه پذیر است و نه قابل درک موقف غیر اخلاقی و ناقض کنوانسیون ۱۹۵۱ پناهندگان از جانب اتحادیه اروپا و دول عضو آن در برابر پناهجویان و حتی در برابر حکومت افغانستان می باشد. در ساعاتی که این معامله پنهانی علنی ساخته شد، در ولایات مختلف افغانستان جنگ شدید جریان داشت. شهر های قندز، پل خمری، لشکرگاه و فراه در آستانه سقوط قرار داشته و ولسوالی خان نشین هلمند بدست طالبان افتاد.

فدراسیون سازمان های پناهندگان افغان در اروپا (فارو) با تعقیب جریان پالیسی و اجراءات پناهندگی دول عضو اتحادیه اروپا و محتوی بحث هایی که از ماه مارچ بدین سو در جلسات کمیسیون (ارگان اجرائی) اتحادیه اروپا و توسط رسانه ها افشاء شده بود، میدانست که پلان دیپورت تعداد زیادی از پناهجویان افغان در حال تکوین بود. به طور مثال بتاریخ ۲۱ مارچ ۲۰۱۶ ماتیو هیلاهور گزارشگر روزنامه ده تلگراف از بروکسل جزئیات پلان اتحادیه

www.telegraph.co.uk/news/worldnews/asia/afghanistan/12200082/Secret-EU-plan-to-deport-8000-Afghans.html

اروپا برای سوء استفاده از کنفرانس (۴ و ۵ اکتوبر) بروکسل برای گرفتن تعهد کتبی رهبران حکومت افغانستان به پذیرفتن هشتاد هزار پناهجوی رد شده، را افشاء کرد. به همین جهت بیشترین بحث ها در کنفرانس ۱۷ سپتمبر فارو در سویدن به اعتراض بر پلان های اخراج از آلمان، سویدن و سایر دول اروپائی اختصاص داشت. قطعنامه این کنفرانس به صراحت دلایل نادرست بودن اخراج پناهجویان افغان را با در نظر داشت اوضاع خراب امنیتی و بشر دوستانه در افغانستان توضیح نموده و مخالفت خویش را با هر نوع پلان اخراج پناهجویان ابراز داشت. متأسفانه، با قوت گرفتن احزاب مخالف پناهجویان در انتخابات ها و نظر خواهی ها، دول اروپا چشم و گوش خود را در برابر واقعیت های افغانستان و اعتراضات فارو و سازمان های عضو آن بسته اند و فقط یک هدف را دنبال می کنند، اخراج اجباری هشتاد هزار پناهجوی افغان از اروپا. با تأسف اروپا توانسته است به اتکای دیپلوماسی نوشتن چک های بزرگ یا chequebook diplomacy به این هدف خویش نزدیک گردد.

کمیته حقوق بشر فدراسیون